

JANA HOCHMANNOVÁ

Italská kavárna

Román o krizi středního věku

12

Novinka

Přijíždím domů z práce a manžel sedí u kávy. Spokojeně popíjí nápoj a šibalsky se na mě dívá. Neříká nic, jen mě pozoruje. Nevím, co si o tom mám myslet.

„Kde jsi včera byl?“ začínám hysterický výslech.

„Měla jsem o tebe strach. Nebral jsi mi ani telefon!“
V mém hlase je zlost a nejistota z blízké budoucnosti.

Manžel jen tiše mlčí a popíjí kávu.

„Dáš si taky?“

„Ne, děkuji, v práci jsem měla tři. Děje se něco? Nebyl jsi na noc doma. Nechceš mi k tomu něco říct?“

Stále mlčí.

To je fakt divné. Ale přitom se usmívá.

Nevím, co říct, tak jdu do kuchyně. Jsem zlostí bez sebe.

Doufám, že v tom není ženská. Proboha!

Krise středního věku nás dostala všechny. Co se to s námi děje? Podezírám svého muže!

Řekne mi třeba klidně, že si teď sbalí kufry a odjíždí bydlet ke své nové asistentce? Dneska už je možné úplně všechno. Nedivila bych se ničemu.

Nebo že by měl přítele? Ne, to ne. Můj manžel není teplouš. To vím jistě. Když, tak v tom bude ženská. Musím se tomu postavit hrdinně.

Ještě ne. Ještě se stavím v koupelně a namaluji si pusku a trochu se přečísnu. Pokud mi to má říct, tak ať u toho vypadám děsně sexy. Aby viděl, co by ztratil.

Dívám se na sebe v koupelně do zrcadla a všímám si šedin u kořínek svých blond vlasů. Ztraceně! Vždyť jsem se nedávno nabarvila a už to zase odrostlo. Je to hrůza, jak ten čas letí. Obkroužím ústa růžovou rtěnkou a nemohu si nevšimnout další vrásky u kořene nosu. Ta se objeví vždy, když jsem v napětí. Poslední dobou jsem v napětí pořád. Buďto se děje něco mým dcerám nebo kamarádkám a teď se bude dít něco mně. Tak do toho. Nebudeme to oddalovat.

Přicházím hrdinně do kuchyně a řeknu: „Tak mi udělej čtvrté kafe, ať to se mnou šlehne.“

„Proboha proč? Spíše s tebou šlehne moje novinka, kterou ti chci říct.“

A už je to tady. Už to řekne. Skrýval to ale dost mistrně. Sednu si a čekám. Čekám na to, až mi uvaří kafe, dívám se na něj, jak se pořád usmívá a tak divně se na mě dívá. Čekám, co z něj vypadne. Teď mi řekne, že mě sice ještě miluje, ale že už jsme spolu dost dlouho na to, abychom nemohli udělat změnu. Řekne mi, že někoho potkal a nemůže bez té dotyčné žít a že už máme stejně velké děti a tak... Neeee! Proboha. Ukápla mi slza. Dojímám se sama nad sebou. Jak mi tohle mohl udělat!

Má na sobě dneska hezkou košili a sedí tak nějak hodně klidně. Vypadá navíc dost dobře. Není divu, že po něm ženské jedou. Navíc jezdí denně v pěkných autech a pořád je střídá. Vypadá to pak, že je milionář. Kdo by nechtěl sbalit pracháče? Jenže to jenom tak vypadá. Ať si to některá klidně zkusí – prožívat s ním denně ty jeho věčné depky,

když třeba měsíc neprodá jediné auto. Z toho by člověka někdy trefil šlak.

Tak kdy mi už konečně něco řekne? Postavil přede mne uvařenou kávu a dává do ní cukr a mléko.

„Děkuji,“ říkám a třesu se na slova, která z něj vypadnou.

Stále mlčí a směje se. Už na to fakt nemám nervy. Ať už konečně něco řekne!

„Včera jsem slavnostně prodal svůj autosalon,“ pronese významně a já na něho s otevřenou pusou zírám.

„Cože?“ zeptám se.

Tak to je hezký začátek. Že by měl dluhy? Tak on už nechce dál podnikat? Proboha, co bude dělat? A za kolik ten autosalon prodal?

„Počkej, říkal jsi, že jen vyměníš v autosalonu sortiment.“

„Ano, to jsem říkal. Ale na to bude čas příští měsíc. Nej dřív si musím najít místo, kde mi dají nejlevnější pronájem, a potom doladím nový sortiment a doplňkový prodej. Teď si uděláme dovolenou. Hezkou týdenní dovolenou a zůstaneme u Ivy v Anglii. Včera jsem s tím svým kupcem pil až do noci a bál jsem se sednout do auta a přijet, tak jsem zůstal raději v hotelu.“

„A to jsi mi nemohl zatelefonovat?“

„Nechtěl jsem tě budit. Byly tři ráno, když jsme se loučili a on mi podepsal tu smlouvu a poslal peníze na můj účet. Zaplatil jsem pro oba noc v penzionu. Trochu jsme slavili. Ale všechno klaplo. Už nebudeme mít žádné starosti.“

„Takže vše je OK?“

„Je. A myslím, že je to víc než v pohodě. V podstatě bych mohl už jít do důchodu a jen tak se flákat a žít si

z těch peněz, které jsem od něho včera dostal, a dnes už je mám na účtu, ale ještě si nepřipadám tak starý, abych jenom chodil krmit ptáčky.“

„Jo. To by byla škoda,“ dívám se na něj a neodmítnu jeho polibek do mých šedivějších vlasů (doufám, že si nevšiml těch odrostlých kořínků).

Smějeme se a líbáme a mně je hezky a spadl mi ze srdce velký kámen. Už jsem si myslela, že teď, když mi bude padesát, jsem byla odsouzena do starého železa žen, které jen leští nábytek, umývají donekonečna růžový porcelán a podlahu, vaří a pečou rodině a svým známým bábovky a nemají ani nárok na sex.

A jak to tak vypadá, čeká mě krásný příští týden! Přestože bude trochu smutný, protože jedeme Jackovi na pohřeb, ale na druhou stranu – budeme týden u Ivy a užijeme si Londýna. A nejen to. Manžel vytahuje z krabičky prsten. Krásný, s velkým modrým očkem.

„Ten je pro tebe!“

„Ale já ještě nemám narozeniny.“ Vrtím hlavou a nemožu tomu uvěřit. Dost mě ten dárek překvapil.

„Já vím, je to jen dárek z lásky. Za to, že tě mám.“

„Za to, že tě mám?“ No, to je vážně krásné vyznání, říkám si a opakuji jeho předchozí slova. Ještě je možná trochu opilý štěstím, radostí z dobrého obchodu a taky tím, co nás čeká.

Manžel se na mě usmál a předložil přede mne výpis z konta. Vypadal dost dobře. Ten výpis i manžel. Takže jsem do práce odešla dneska trochu později. Proč? To vám asi došlo.